

4000.

Христос направи от водата вино*,
А църквата му я превърна в кръв
И всичко живо под небето синьо
Постави в инквизиторски калъф.

На кръста с кръст палач покръсти
Невинните езически чеда
И с труповете им задръсти
Спокойната задгробна свобода.

Убийството на хора зарад вяра
Превърна се отдавна в кобен знак:
„За да смалите на греха товара,
Убийте другомислещия враг!”

Дали специалист ще се намери
Безумие подобно да измери?

*Ев. Йоан 2:1-12

4001.

Полека гаснехме и се ослушвахме,
В живота си страховито се промушвахме,

На всяка крачка удряхме спирачка
Пред валяка, създаден да ни мачка,

На петилетки планово робувахме,
За Партията сто на сто гласувахме

И чествахме съвместно със децата
Дарения ни Ден на Свободата,

От поколение на поколение
Живуркахме като пред заколение,

Не беше краят близък, ни далечен,
Терорът мислехме си, че е вечен,

А после комунистите ни слисаха
Как страшно бързо се пребоядисаха.

4002.

Наследството от миналото тегне
Върху осакатения народ,
Когато схване, че не ще избегне
Потребността от стария хомот.

И не един желае да помогне
Очакваното да добие плът,
Поробеният за да превъзмогне
Горката Свобода за кой ли път.

С кои от качества си го плаши?
Защо я гледа само от далек
И разрешава родните търгаши
Да му отнемат името Човек?

Дължи му отговора всяка власт,
Но питане отправям само аз.

4003.

Човекът ненавижда гнет и власт,
Но и безвластие го ужасява...
Нима заченат е в нещастен час
И щастието му се забранява?!

Всевишният създал го е от кал
И лъже го, че Нему е подобен,
Но стаден усет е в ума му влял
И стадно да живее е прокобен.

Властта не може да унищожи,
Понявга смее само да я сменя
И себе си да заблуди с лъжи,
Че нея я за него много еня.

А който може друг строй да покаже,
По-важен и от Бог ще стане даже.

4004.

Тираните дарени са със свойства
Да освещават цялата планета
Със умопомрачителни геройства
Под формата на масови кланета.

Жените и дечицата остават,
Дори в известен смисъл са полезни –
Чрез тях традициите продължават
И кланицата няма да изчезне.

Приемственост в кланетата е нещо,
Кое то разумът не възприема –
Ужасно е, жестоко и зловещо.
Но то е част от цялата система.

Столетията нейна са опора.
Тя не зависи от отделни хора.

4005.

Безброй горчиви спомени превзеха
Спокойствието в моята душа,
Напразно тя копнее за утеха,
Не мога с нищо да я утеша.

Войни, предателства, лъжи, измени,
Тълпят се, припокриват се без ред
Сред братя християни, озверени,
Но всички читави, поне наглед.

Човекът очевидно издържлив е,
Щом дължен е да страда цял живот
И след страданията си приживе,
Да има още мъки за разплод.

А може би пък със или без слава
Съдбата своя всеки заслужава.

4006.

Властта променя всеки прост човек,
Но комуниста тя преобразява,
А целият преломен Двайсти век
Това категорично потвърждава.

Партийно той бе щедро окрилен
С талант да знае всичко без да учи,
Където и да бъде назначен
Готов бе кокала до край да смуче.

„Директор на каквото и да е”
Бе неговата картичка визитна
И попрището ново възприе
С желание и жажда ненаситна.

А всеки съкрушителен провал
Се придружаваше с един медал.

4007.

При случай всеки става за слуга,
Добър слуга обаче е призвание,
Което в миналото и сега
Се ползва със заслужено признание.

Слугата вижда своята свобода
Във правото да служи с вдъхновение,
Той е пазител верен на реда
И знае своето предназначение.

Без него невъзможен е светът
И поривът към равенството с братството,
Спокойно той върви по своя път,
Щастлив на господаря със богатство.

А комунистите не му са чужди -
Те също ползват го за свои нужди.

4008.

Способността да имаш неприятели
Е всъщност придибита, не вродена,
И да си между нейни притежатели
Е гордост, твърде често подценена.

Не се хаби омраза за безличие,
Със злоба то не се удостоява,
Не го засяга вражо злоезочие,
Макар и нявга да го заслужава.

А неприятелите са гаранция,
Че ти си личност важна и значима,
Те също са последната инстанция,
Доказваща, че на света те има.

Приятели? - Забравата расте.
А врагове? – Навеки помнят те.

4009.

Привикнахме да сме с по два езика –
Един за мислене, друг пред властта
И с тази полуподла политика
Живеем полуподло на света.

Говорим „свобода”, а безпогрешно
Си знаем, че сме жертва на терор,
Като чрез тази двойнственост успешно
Се вписваме в държавния отбор.

Не всички във властта са идиоти.
Те също влизат в общата игра,
А някои дори са полиглоти –

Така не може никой ги разбра,
За да ги обвинява във уклон
Под кървавия ален небосклон.

4010.

По Блага Димитрова

Привиждат ми се зрителни измами
В паноптикумите на честността,
Където в менчето на младостта ми
Метежно къкри безтегловността.

Завихрят се галактики в душата,
Рибарят-Бог със мрежи ги лови,
В конвулсии треперят рамената
Сред преходния хол. Уви! Уви!

От себе си желая да се скрия,
Невидима да стана в спомен свой,
Далече от житейската стихия
До някой рай за временен престой.

И там ще чакам щедрата награда
По дух и тяло пак да бъда млада.

4011.

За участта ни неправдоподобна
Дали потомците ще хванат вяра?
Ще бъде ли душата им способна
Да понесе на спомена товара?

Щом ужасът червен е безпределен,
Човек отказва да го възприеме -
Просторът с мъртавци е пренаселен,
Замръзнали в замръзналото време.

Животът ни забравен ще остане,
Необяснен, необясним и страшен
И само лютите душевни рани

Ще бъде връзка със света сегашен,
А той за нас ще почне да говори,
Когато ужасът ще се повтори.

4012.

Негодници с безродници без срам
Опропаствяват и сквернят земята,
Пазарът е едничък техен храм,
Едничкият кумир им е парата.

Кое то царят граби цял живот,
За кратко време граби демократът,
А гласове на целия народ
Във парламента даже ще го пратят.

Там забраняват словото „грабеж”,
За никакви грабежи няма почва,
Негодникът е патриот горещ
И вместо да ограбва той „източва”.

С източване намериха колай
На всички кражби да се сложи край.

4013.

Опитвам се да бъда безприастен
В оценките за нашата страна
И да отсъдя кой е всъщност властен
Сега и в близката ни бъднина.

Но що да видя? – Всички министерства
Са пълни с комунист до комунист,
Дали народът затова мизерства
Под синята демократична вис?

Със тях е пренаселен Парламентът,
Там власт и опозиция са те
И в църквата висок им е процентът,
Със времето не спира да расте.

От комунисти даже ни се втръсва.
Но комунизмът, казват, че отсъства!

4014.

Незнайници-случайници отвред,
Без ум, но с преголямо самомнение,
Обсаждат Министерския Съвет
И за министри чакат назначение.

И го дочакват. Кой ли не чешит
Окичен беше с министерско звание!
Те всичките еднакви са на вид –
Послушковци с безплодно съдържание.

Установих, че непригодността
Изискава Вожда в име на потомството,
Дарен да се окажеш със честта
Да ръководиш правилно ведомството.

Така успехите на шир и дълж
Множат се като гъбите след дъжд.

4015.

В „разсъдъчност” да обвиниш поета,
За него беше като смъртен грях,
Критиците, тълпа партийни псета,
Държаха буден творческия страх.

Стихът е нужно да е безразсъден,
Да хвали безразсъдно власт и Вожд,
В противен случай той ще е подсъден
И бит със цялата партийна мощ.

Партиен е гръбнакът поетичен
Според партийния ни секретар,
Той сочи ни това със пример личен
Чрез ролята на неин пръв гробар.

Погребана под хиляди награди,
Поезията никой не пощади.

4016.

На ряпата сложете надпис „нар”,
Но тя не ще се нивга в нар превърне
И всеки на кварталния пазар
Лъжата ще познае, щом я зърне.

Подобен опит, но със комунист,
Довежда до различни резултати,
Под всеки надпис той изглежда чист
С измамите, на всекиго познати.

Спокойно възприема се лъжа
Огромна, очевидна и брутална,
Която искам да унищожа,

Но тя е истина национална
И грее на обществената сцена
Като парламентарно утвърдена!

4017.

Смъртта ни е по-дълга от живота
Със километрите към Вечността
И щом я стигнем сваляме хомота
На земното общуване с властта.

Задгробие то трябва да ни носи
Мечтаното единство между нас
Чрез отговор на спорните въпроси
Доколко ние сме от Бога част.

Мирът е там обезпечено благо
Без договори, свади и борби,
Без революции и затова го

Ценят като награда може би,
Но всеки, който там го е прегърнал,
При нас отново тук не се е върнал.

4018.

Бе син на президент, но и баща
На президент, заклет враг на царизма,
Носител на морална чистота
И як крепител на демократизма.

Той не на думи беше демократ,
Навред в страната, даже и в чужбина,
Във бедно село или в беден град
Си имаше я вила, я градина.

Бе невъзможно някой да го спре
И той от никого не бе възпиран,
Със пресата бе винаги добре,
А задушевният му кръг - обширен.

Земята бе за него чуден рай
И той на този рай бе глашатай.

4019.

То вечно е в единствено число.
Човечества подобни други няма –
На Ева борбеното потекло
Се утолява чрез самоизмама.

Какъв е постоянният му грях?
Убива лесно. Себе си най-вече,
Дори самоизяжда се без страх,
Тъй както Нострадамус му предрече.

Душата му безспирно все се лута,
Пред Бог и Дявол дала е обет
С надеждата да бъде нявга чута,
Но ад и рай предават я подред.

Днес с ядрена играчка във ръката
Очаква изгрева на Свободата.

4020.

Парламентарни търтеи почиват
Във твърдината черна на властта
И с крепостни стени прикриват
Заразната духовна пустота.

А докато разкоша си съзиждат,
Реки от букви тръгват срещу тях,
Със ярост клетвена ги ненавиждат
И им вещаят неминуем крах.

Но никой между тях не ги усеща,
Отдавна те не могат да четат,
А вестникарите при всяка среща
Във тяхната невинност се кълнат.

Народната неволя им е чужда
И да я видят не изпитват нужда.

4021.

България – страна на рози и професори.

Професори растат за наша слава
И като зайци бързо се множат,
Но в опрофесорената държава
Науката умря. За кой ли път!

Професори по древните подметки
Се сбират на конгрес подир конгрес,
Професори по сбърканите сметки
Чертаят плановете за прогрес.

Цъфти професорската ни сюрня
Съгласно параграф неумолим,
А непрофесорите – всички ние,

С учудваме и гордост я крепим,
Изпълнени с надежди, малко късни,
Науката, че нявга ще възкръсне.

4022.

Мирът на олигарха всекидневно
Му струва добродетелни разноски,
Съобразени с правилото древно,
Да се заплащат чрез секретни вноски.

Съдии трябва да напазарува,
И също да плати на прокурора,
А полицай, за да не му гостува
Пари поемат още доста хора.

Във позлатените си тоалетни
Той изживява своята значимост -
Награда за стермежи многолетни
И знак за жизнена необходимост.

Това е и единственият миг,
Когато чувства колко е велик.

4023.

Отхвърли на баща си занаята:
„Не съм за дърводелец аз роден!
Да си цял ден с пилата и теслата
Е хубаво обаче не за мен!

Създаден аз съм, за да проповядвам,
Да уча на другарство и любов,
Със притчите си хората да радвам
И да раздавам Божи благослов.”

Бе кротък, благ и много сладкодурен,
Съзря във него Бога не един,
Но той отбягваше възторга шумен
И каза, че е само Божи син.

След него двойници се появиха,
Но всички се позорно провалиха.

4024.

Когато бях страдалец първобитен
И зиме-лете, в пещери живях,
На никого наследник не бях считан,
Наследодател никому не бях.

Но със настъпването на прогреса
Наследството със гръм се появи
И за да си запази интереса,
Човекът-собственик се настърви.

Сега какво ли не се наследява,
Трон, служба, титла, небосводът син,
Дори богуването се предава
Чрез Библията от Баща на Син.

Умът, че е наследствен, се говори
Обаче по това се още спори.

4025.

*Наречем ли глупостта метафора,
тя престава да е глупост.*

Творбите им по форма са различни,
Но често са еднакви в глупостта,
Чрез нея доста вопли поетични
Сияят с неподкупна красота.

За нас, щом е беззвучна тишината,
Тя „звънка” е за не един поет,
Там гдето мракът гони светлината
Поетът пали светлини безчет.

Във творчество превръща свойте грешки,
Въздига ги тъй както никой друг
И дава право на рода човешки
Да действа на природата напук.

Погром ли носи или пък съзиждане,
Това е твърде трудно за предвиждане.

4026.

Когато опозиция и власт,
Прегърнати, еднакво са престъпни,
Опитва всяка с цялата си страст
От общата съдба да се отдръпне.

Това е невъзможно! Няма как!
Престъпността е част от същността им
И едновременно лъжовен знак,
На демокрация че си играем.

Напразно хулят се с престорен гняв -
Неразличими са като близнаци,
Кавгата кой е десен, кой е ляв
Ще заблуди единствено глупаци.

Съюзът им, макар и да е таен,
Е доходен и много дълготраен.

4027.

Страна, която може с днешна дата
Палачи милион да сътвори
И да ги хвърли срещу Свободата,
За всички робство ще осигури.

Рецептата е точно проверена
През целия метежен Двайсти век,
А потвърдена и препотвърдена
От всеки патил в робствата човек.

Не са ли роби главното градиво
Във хода на имперския градеж?
Палачът има нужда да убива,
За да подържа властващата гмеж.

И колкото и силно да отричат,
Империиите всички си приличат.

4028.

*Отделите „Кадри” са изтегленият
и режещ меч на пролетарската
диктатура. (Й.В. Сталин)*

Каква ли изключителна наслада
Изпитва редовият кадровик,
Поставяйки печата под доклада,
Чрез който загрозява нечий лик!

Във работата си за да напредва,
Той търси и намира класов враг
И от това най-безсъмнено следва,
Че той е калял и ще каля пак.

Докато каля, неговата служба
Е здрава като крепостна стена,
А със ДеСе-то вярната му дружба
Във папки вкарва цялата страна.

Дори преди да се роди детето,
За него има място в досието.

4029.

На този свят живеят доста хора,
Създадени природосъобразно,
На тях все ядене им е пред зора –
По-рядки постно, а по-често мазно.

Чрез него възприемат Свободата,
Тя с него почва и при него спира,
То изворът свещен е на благата,
Патриотизмът им от там извира.

Не се задава никаква промяна,
Интелигенцията ни е бита
И плаче, че била онеправдана

В стремежа да говори до насита,
А факт е, че във всяко общество
Била е и ще бъде малцинство.

4030.

Шест милиона са! Съветски пленници
През време на Великата война,
От Сталин обявени за изменици,
Предали подло своята страна.

Такава численост неимоверна е,
Не съществува случай друг такъв,
Но даже и в трагедията черна е
Съветският Съюз безспорно пръв.

Нацистите са много изненадани
От връхлетелия ги с гръм баласт,
Това променя всички норми дадени,
Дори заплашва цялата им власт.

За този, който по-широко гледа,
Това е част от крайната победа.

4031.

*„Такова беше Времето!” Ето
изкупителната формула.*

Изтича Времето, но често спира,
Греха на властите да обере
И кървавата им престъпна диря
Да скрие без светът да разбере.

Тъй Времето оказва се виновно
За всичките възникнали беди,
На него се прехвърлят безусловно
„Морални и веществени вреди”.

Оневинени властите ликуват,
Видът им е отново благ и чист,
На Времето компресите лекуват
Щетите от палача-комунист.

Оставил е червената си брадва
И на пенсионерски мир се радва.

4032.

*Кръстникът на финансовия министър
му е предоставил безплатен луксозен
апартамент. (Из вестниците)*

Понявга думичка на „prima vista”
Добре описва цялата действителност,
Тя беше „бдителност” за комуниста,
Сега заместена с „благотворителност”.

Министърче едно бе без защита
В лишения и вечни затруднения,
Душа обаче, с доброта пропита,
Го срещна и направи предложение:

„Щастлив бъди година след година!
За теб аз съградил съм малко замъче,
Защото те приемам за роднина,
Щом си човек, когото бедността мъчи...”

Министърчето милостта пое я
И в замъчето досега живее.

4033.

Копнея нещо ценно да възпея
В заобикалящата ме среда,
Но трудно ми е да реша кое е
Достойно първо да го наредя.

Дали да е банкерската заплата,
На двеста старци сбрала бедността?
Или на лъскавия мъж колата,
Блестяща с милионна красота?

В редицата са още много други,
Прославили се с ползотворен труд
И с благотелните си заслуги –
Тук всеки с право е да е прочут.

Трагичен изборът е и не зная
Аз колко дълго ще се колебая.

4034.

За съвършения глупак живота
Е безсъмнено също съвършен,
А ако се нарича Кобург Гота
Той може и да мине за свещен.

С елей владика го богопомаза
За радост на безумните тълпи
И той чрез клетвата си им доказва,
Че дълго е готов да ги търпи.

Търпението се оказа златно,
То го превърна в знатен богаташ,
Във катастрофи вкара ни двукратно,
Но пак сме горди с господаря наш.

А в черквите до святия амвон
Все още пазят неговия трон.

4035.

Познавам чувства, остихотворени
Във някаква духовна чудна сплав,
За Вечността са те предназначени,
Натам пътуват с Божия параф.

Опитват се да ги преобразяват,
Менейки словесата в тъканта
Обаче неизменно те остават
Със изначалната си красота.

Навярно авторът би сам се слисал
Пред изненадващия резултат,
Че този опус, който е написал,
За нерушим и вечен е признат.

А ако бъде някога прочетен.
Ще бъде най-заслужено почетен.

4036.

Във нашата литературна морга
Лежи какво ли не сред куп огромен –
От лицемерието на възторга
До скуката от подвиг многотомен.

Поemi, оди, драми и романи,
Удостоени с не една награда,
Да хранят плесени са тук призвани
Със своята безпаметна грамада.

Родени са от сборищата шумни
И воя срещу истината свята
По заповед на вождове безумни,
Под клетва защитаващи лъжата.

И питам се: „В коя ли петилетка
На някого ще се потърси сметка!”

4037.

В началото противници намираха
И без забавяне ги ликвидираха,

Но по причини най-разнообразни
Хамбарът с враговете се изпразни.

„Какво ще чини родната милиция
У нас ако отсъства опозиция?!”

Намериха послушни претенденти,
Преименувани на дисиденти,

На думи непомерно нападателни,
На дело – убедено колебателни,

Които хем противници им бяха,
Хем строя същевременно крепяха...

Макар че доста щастие откраднаха,
От хитростите си все пак пропаднаха.

4038.

Видях ръката турска с ятагана
Над шията на патриарх Евтими,
Която преди удара се схвана,
Сразена от архангели незрими.

Но на съвременния ад пред входа
За Божието войнство място няма
И хората почитат ешафода
Като герой в общочовешка драма.

По време на терор той непрестанно
На кланицата е кръводарител,
За Свободата винаги е рано,
А той е неин верен поръчител.

Не съществува в дейността му пречка
И затова работи без засечка.

4039.

Доста евромонархии имат общ корен.

Семейна фирма от особен вид
Прочу се като извор плодовит

Из най-различни земни територии
И всички поднебесни акватории,

Царе че ражда от различен сорт,
Предназначени главно за експорт

В страни, където броят на глупаците
Е точно равен на данъкоплатците,

За да подържат царския разкош
В дворците непрестанно ден и нощ,

Та вие мислено да си представите
Как процъфтяват ударно държавите,

А фирмата расте и дава плод
За щастие на цар и на народ.

4040.

Не ме теши вековната заблуда,
Че властниците, от властта разглезвани,
Ще бъдат по естествена принуда
Осъдени с властта си на изчезване.

Гнетът и ужасите на терора
Са винаги със крайно измерение,
Но и животецът на всички хора
Е също с граници, за съжаление.

Какво от туй терорът, че ще свърши,
Когато раждам се и мра с неволята
И той успял е в мене да прекърши
На волята към Свободата полета!

За неговата смърт аз ще живея
И нека моята да е след нея!

4041.

Могъществото на словата кой
Желал би и успял би да отрича,
Щом с тях литературният герой
Да мре за правда себе си обрича!

Но този, който го е сътворил,
Нерядко други думи предпочита,
Чрез тях с доволствия се е сдобил
И ще се наживее до насита.

Словата трябва ли да ни делят
Или за дело да обединяват?
Това едва ли ще реши светът,
Дори и философите се бавят.

А докато очаква се решение,
Те действат и по двете направления.

4042.

*Трудно е да бъдеш добър.
(Аристотел, „Етика“)*

Защо пропуснал е мъдрецът древен
Да каже, че е лесно да си лош?
Дали зарад покоя всекидневен,
Или за още по-спокойна нощ?

Веднъж той вече бивал е изгонен
От своя град и своя свиден дом,
Съгласно обичай полузаконен,
Узаконен с поредния погром.

А лошотията е много лесна
И много силна ще прибавя аз,
На нея чрез подкрепата небесна
Се основава всяка силна власт.

И даже учен със световна слава
Е длъжен този факт да съблюдава.

4043.

Не всички ненормални са велики
Във този тягостно объркан век,
Но ненормални водят всички клики
В борбата със нормалния Човек.

Величието те си присвояват
И няма кой навреме да ги спре,
Когато лудостта узаконяват
Чрез сляпа сеч и кърваво море.

Човека кой ли Господ го осъди
Да бъде дълго с разум затъмнен,
Та мачкан от ботушите да бъде
На Хитлер, Сталин или Ким Ир Сен?

А дружно мъдреци отдават дан
Чрез вярност към поредния тиран.

3044.

*Исус Христос: Истината ще ви
направи свободни. (Иоан 8:32).*

От Свобода и Истина Исус
Създаде чрез божествено послание
Проект за дълговременен съюз
На робите за тайно упование.

Опита и успя да им внуши,
Че с Истината всички те свободни са,
Че всички са с пречистени души
И зрели за дела богоугодни са.

Евангелистът скрил е важна част
От неговото мъдро изречение,
Преиначил е неговия глас
Без за това да дава обяснение.

Както в комунистически доклад,
То се отнасяло за Онзи свят.

4045.

*„Той от малък имаше влечение към
народа”. (Б.Пастернак, ”Д-р Живаго”)*

Народът в своя възел от съдби,
Е с образ странен, мътен и неясен,
За който вечно водят се борби,
Живот за да заживее в свят прекрасен.

Доброжелателите са безброй
Но всъщност той орисан е да страда
В какъвто и да е държавен строй,
Натрапен му без всякаква пощада.

Под химна „Бедността не е порок”
Властимащите по-богати стават,
А Свободата за предълъг срок

В затвора верни хора охраняват
И всичките злини неизброими
Те вършат все от всенародно име.

4046.

Свободният пазар свободен вот
Продава, обещава, и раздава
На всекиго от нашия народ
За чест и за републиканска слава.

На борсата във изборния ден
Цените устремяват се нагоре,
Изгубилият вот е смутен,
Но без пари той няма що да стори.

Настъпва и предвиденият край,
Най-важно е, че спазен е Закона
И всеки получава своя пай

На демокрацията ни от трона
И от обществения идеал,
Съгласно вложения капитал.

4047.

За комунизма беше страшна грешка,
Противник че във църквата съзря,
А тя познава масата човешка
И би била учителка добра.

Сега е вече късно. Той бе смазан
Под тежестта на собствената мощ
След напъна му кървав и напразен
Наместо кръста да използва нож.

При църквата остават много хора,
Обединени във божествен храм,
Магии някакви се правят там

На свящото разпятие под зора,
Защото факт е, че евангелистите
Са по-добри лъжци от комунистите.

4048.

Човекът – гънка в тъканта на Времето,
Смъртта която иска да поправи,
Напразно сее на надежда семето
И в болницата търси свойто здраве.

Там помощта под всякакви възбрани е,
А всички те са свързани с парите
И вие без или със основание
За всяка длъжни сте да заплатите.

Добре ли се развива търговията?
За някого изглежда е изгодна,
Успява важни нужди да покрие тя
И се превръща във общонародна.

Откликваме на нейното безумие,
А то платимо с доста крупни суми е.

4049.

Той бе компютър умен и прилежен,
Абонаментно свързан с Интернет,
С темперамент чувствителен и нежен,
А и с желание да е поет.

Поемите в издателства изпрати,
Напълнени със вяра и любов,
Там преценени бях и признати
И той им сложи подпис Ст. Попов.

Пороят му от думи бе страхотен,
Довеждаше критика до екстаз,
Успехът – повече от доживотен
И по-любим от всяка земна власт.

Днес сред наградите неизброими
Един град носи неговото име.